PERSOANA A DOUA
TIMPUL PREZENT

DARYL GREGORY

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Daryl Gregory, care a publicat în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Amazing* şi *Asimov's,* ne relatează o mişcătoare - şi finalmente tulburătoare - poveste despre memorie, identitate şi pierdere, cu implicaţii care vă vor urmări multă vreme după ce aţi întors ultima pagină.

„Atunci când îţi spui, în gând, «eu respir», «eu» e de prisos. N-ai cum să spui «eu». Ceea ce numim «eu» nu e decât o uşă batantă, care se mişcă ori de câte ori inspirăm sau expirăm."

Shun Ryu Suzuki

„Credeam că cel mai important organ al trupului e creierul, până când mi-am dat seama cine îmi spunea asta."

Emo Phillips

Când intru în cabinet, doctorul S. se sprijină de birou, stând de vorbă, pe un ton serios, cu părinţii fetei moarte. Nu e prea vesel, dar, când îşi ridică ochii, îmi adresează un zâmbet.

- Şi iat-o! spune, de parcă ar fi gazda unui concurs televizat, dezvăluind premiul cel mare.

Oamenii de pe scaune se răsucesc şi, nevăzut de ei, doctorul Subramaniam îmi face încurajator cu ochiul.

Primul se ridică tatăl, un bărbat cu ten pătat și fălci pătrate, cu o burtă zdravănă, pe care o poartă ca pe o minge de baschet. Ca și la vizitele precedente, e aproape încruntat, nereușind să-și potrivească expresia feței cu emoțiile care îl mistuie. Insă mama plânge deja și chipul îi e extrem de expresiv: bucurie, teamă, speranță, ușurare. Totul peste limită.

- Oh, Therese, spune ea. Ești gata să mergi acasă?

Fata lor se numea Therese. A murit în urma unei supradoze, cu aproape doi ani în urmă și, de atunci, Mitch și Alice Klass au făcut, în căutarea ei, zeci de vizite în spitalul ăsta. Își doresc cu disperare să le fiu fiică și, în inimile lor, sunt deja.

Mâna mea e încă pe mânerul ușii.

- Am de ales?

In acte, n-am decât șaptesprezece ani. N-am bani, n-am cărți de credit, n-am slujbă, n-am mașină. Nu posed decât un braț de haine. Iar Robierto, cel mai solid infirmier din secție, e pe culoar, în spatele meu, împiedicându-mi evadarea.

Mama Theresei pare să-și țină o clipă respirația. E o femeie zveltă, cu oase subțiri, care pare înaltă atâta vreme cât nu stă alături de altcineva. Mitch își îndreptă o mână către umărul ei, apoi renunță.

Așa cum se întâmplă de fiecare dată când Alice și Mitch vin în vizită, am impresia că am nimerit în mijlocul unei telenovele și nimeni nu-mi spune care-mi sunt replicile. Mă grăbesc să mă uit la doctorul S., pe fața căruia a încremenit zâmbetul ăla profesional. In decursul ultimului an, i-a convins de mai multe ori să mă lase să mai rămân, dar acum nu-i mai dau ascultare. Sunt tutorii mei legali și au Alte Planuri. Doctorul S. își ferește privirea de a mea, frecându-și partea laterală a nasului.

- Așa mă gândeam, zic eu.

Tatăl se încruntă. Mama izbucneşte din nou în lacrimi şi plânge pe tot drumul către ieşirea din clădire. Doctorul Subramaniam ne priveşte din pragul uşii, cu mâinile în buzunare, în timp ce maşina noastră demarează. Nu m-a înfuriat în halul asta în toată viaţa mea - în amândoi anii vieţii mele.

Drogul se numeşte Zen, sau Zombie, sau doar Z. Mulţumită doctorului S., ştiu destul de bine cum a omorât-o pe Therese.

- Întoarce-ţi brusc ochii spre stânga, mi-a spus, într-o după-amiază. Acum aruncă-ţi privirea în dreapta. Camera a devenit neclară în timp ce ţi-ai mişcat ochii? A aşteptat să repet gestul. Nu e nici o neclaritate. Nimeni n-o vede.

E genul de fenomen care îi înfierbântă şi îi scoate din minţi pe neurologi. Nu numai că nimeni nu poate sesiza neclaritatea, dar creierul o şi elimină cu desăvârşire. Sare peste ea - ce vezi în stânga, pe urmă ce vezi în dreapta - pe urmă îţi manipulează simţul timpului, astfel încât nici măcar *nu pare* să lipsească ceva.

Savanţii au descoperit că, de fapt, creierul elimină tot felul de chestii, tot timpul. Au monitorizat pacienţii şi le-au spus să ridice un deget, să-l mişte ori de câte ori vor. De fiecare dată, creierul a emis un semnal care a pornit către deget cu până la o sută douăzeci de milisecunde *înainte* ca pacientul să se decidă, în mod conştient, să facă mişcarea. Doctorul S. mi-a povestit că puteai vedea creierul intrând în acţiune exact înainte ca pacientul să-şi spună, în mod conştient, *acum.*

E ciudat şi, cu cât de gândeşti mai mult, cu atât ţi se pare mai straniu. Iar eu m-am gândit o grămadă la asta.

Partea conştientă - „eu"-ul care se gândeşte, hei, mi-e sete, o să-mi întind mâna către un pahar cu apă rece - n-a luat, în realitate, nici o decizie. Semnalul de începere a mişcării mâinii

a parcurs deja jumătate din braț în momentul când *tu* abia realizezi că *ție* ți-e sete. *Gândul* tău e o reflecție ulterioară. Apropo, zice creierul, noi am decis să-ți miști brațul, așa că te rugăm să te gândești s-o faci.

Decalajul e, în mod normal, de maximum o sută douăzeci de milisecunde. Zen îl face de ordinul minutelor, chiar orelor.

Dacă dai, din întâmplare, peste cineva care ia Zen, n-o să observi mare lucru. Creierul lui încă mai continuă să ia decizii, iar corpul încă mai execută ordinele. Poți să-i vorbești, iar el o să-ți răspundă. Vă puteți spune unul altuia glume, puteți să ieșiți la un hamburger, să vă faceți temele sau să treceți la o partidă de sex.

Dar nu e conștient. Acolo nu există nici un „eu". Ai putea să vorbești, la fel de bine, cu un computer. Iar *doi* oameni drogați cu Zen - „eu" și „tu" - nu sunt decât două marionete discutând între ele.

E camera unei fetițe ascunse în spatele unei adolescente. Pe rafturi și pe pervazurile ferestrelor se înghesuie animale de pluș, umăr la umăr cu teancuri de CD-uri cu muzică rock religioasă, cu perii pentru păr și cu sticluțe cu lac de unghii. Pe un perete sunt lipite postere cu fotomodele din *Teen People,* alături de un panou ticsit cu panglici de la meciurile de fotbal și cu medalii de la campionatele de gimnastică pentru amatori, adunate încă din clasa a doua. Deasupra biroului e o plăcuță intitulată „Promit...", care îi îndeamnă pe tinerii creștini să se abțină de la sexul premarital. Și fotografii, pretutindeni, prinse cu bolduri sau lipite pe pereți: Therese într-o tabără de studiu al Bibliei, Therese pe bârnă, Therese cu brațele în jurul umerilor prietenilor ei. In fiecare dimineață putea să-și ridice pleoapele

dând cu ochii de o mie de lucruri care să-i aducă aminte ce fusese, ce ar fi putut să fie şi ce era de aşteptat să devină.

Ridic uriaşul panda de pluş care stă pe pat, la loc de cinste. Pare mai bătrân decât mine şi blana de pe faţa lui e tocită până la urzeală. Ochii ca nişte nasturi atârnă de fire de aţă albă - au fost recusuţi, poate nu numai o dată.

Tatăl Theresei lasă jos valijoara jerpelită în care se află tot ce am luat de la spital: obiecte de toaletă, un rând de schimburi şi cinci dintre cărţile doctorului S.

- Cred că Boo Bear te aştepta cu nerăbdare, spune el.

-Boo W. Bear.

-Da, Boo W.!

E încântat că ştiu un asemenea amănunt. De parcă ar dovedi ceva.

- Ştii, mama ta a şters praful din camera asta în fiecare săptămână. Nu s-a îndoit nici o clipă c-o să te întorci.

N-am mai fost niciodată aici, iar *ea* nu se mai întoarce, dar am obosit deja să tot corectez pronume.

- Păi, a fost frumos din partea ei, zic eu.

- A trecut printr-o perioadă grea. Ştia că oamenii vorbeau, dând probabil vina pe ea - de fapt, pe noi amândoi. Şi o îngrijorau lucrurile pe care le spuneau ei despre tine. Nu suporta să fii considerată nesăbuită.

-Ei?

El clipeşte.

- Biserica.

Ah! Biserica. Pentru Therese, cuvântul genera atâtea sentimente şi atâtea conotaţii încât am renunţat de luni de zile la intenţia de a le pune în vreo ordine. Biserica era clădirea de cărămidă roşie a Bisericii lui Hristos din Davenport, raze de lumină prăfoasă printre şirurile de ferestre înalte, din sticlă

netedă, de forma unor pietre de mormânt. Biserica era Dumnezeu şi Sfântul Spirit (dar nu şi Iisus - el era ceva personal, separat într-un anume fel). Dar însemna, în cea mai mare măsură, comunitatea enoriaşilor, zeci şi zeci de oameni care o ştiau încă dinainte de a se naşte. O iubeau, o păzeau de pericole şi îi cântăreau fiecare pas. Era ca şi cum ar fi avut sute de părinţi exagerat de protectori.

Aproape că izbucnesc în râs.

- Biserica e de părere că Therese era nechibzuită?

încruntă din sprâncene, dar nu sunt sigură dacă o face fiindcă am insultat Biserica sau deoarece continui să mă refer la fiica lui ca la o altă persoană.

- Sigur că nu. Numai că le-ai făcut tuturor o mulţime de griji. Vocea lui căpătase un ton sobru, care reuşea, probabil, să-i enerveze întotdeauna fiica. Ştii, Biserica s-a rugat pentru tine în fiecare săptămână.

- Au făcut-o?

O cunosc pe Therese destul de bine ca să ştiu că asta ar fi umilit-o. Ii plăcea să se roage ea însăşi, nu să se roage alţii pentru ea.

Tatăl ei îmi priveşte chipul, în căutarea ruşinii care să-mi împurpureze obrajii, sau poate a câtorva lacrimi. De la căinţă până la mărturisire n-ar fi trebuit să fie decât un mic pas. Mie îmi vine greu să iau în serios aşa ceva.

Mă aşez pe pat şi mă afund adânc în saltea. Asta n-o să meargă. Patul dublu ocupă cea mai mare parte a camerei, cu doar vreun metru de spaţiu liber în jur. Unde-o să meditez?

- Ei, spune tatăl Theresei. Vocea i s-a îmblânzit. Poate îşi închipuie că a câştigat. Probabil că vrei să-ţi schimbi hainele, adaugă.

Se duce lângă ușă, dar nu pleacă. Mă uit pe fereastră, dar simt că e acolo, așteptând. In cele din urmă, situația mi se pare atât de ciudată încât mă întorc.

Se holbează la podea, cu o mână la ceafă. Probabil că Therese i-ar fi putut intui starea sufletească, dar mie îmi e peste puteri.

- Vrem să te ajutăm, Therese. Dar sunt atât de multe lucruri pe care, pur și simplu, nu le înțelegem. Cine ți-a dat drogurile, de ce ai plecat cu băiatul ăla, de ce ai făcut... Mâna i se mișcă, un gest reprimat care i-ar fi putut trăda furia, sau doar frustrarea. E, pur și simplu... dificil.

- Știu, îi spun. E greu și pentru mine.

Pleacă închizând ușa în urma lui, iar eu împing ursul panda pe podea și mă las pe spate, ușurată. Bietul domn Klass. Nu își dorește decât să știe dacă fiica lui a căzut singură în dizgrația divină sau dacă a fost împinsă.

Când vreau să mă simt surescitată, mă gândesc la „mine" însămi ca și cum aș avea un „eu". Singurul lucru mai stupid decât niște marionete care le vorbesc altor marionete e o marionetă care vorbește cu ea însăși.

Doctorul S. spune că nimeni nu știe ce e mintea, sau cum reușește creierul s-o genereze, și că nimeni nu știe, cu adevărat, nimic despre conștiința de sine. Cât am fost în spital, am stat de vorbă aproape în fiecare zi și, după ce a văzut că mă interesau toate chestiile astea - cum ar fi fost posibil să *nu* mă intereseze? - mi-a dat cărțile și am discutat despre creiere și despre modul în care făuresc gânduri și iau decizii.

- Cum aș putea să explic asta?

Așa începe întotdeauna. Iar pe urmă experimentează metaforele de care se folosește în cărțile lui. Preferata mea e cea cu parlamentul, heraldul și regina.

- Desigur, creierul nu e un singur lucru, mi-a spus el. E format din milioane de celule percutoare, care se transforma în sute de situri active, şi tot aşa stau lucrurile şi cu mintea. In minte sunt zeci de conexiuni, fiecare dintre ele încercând să le blocheze pe celelalte. In cazul oricărei decizii, mintea explodează cu zgomot, ceea ce declanşează... cum să te fac să înţelegi asta?... Ai văzut vreodată parlamentul englez pe C-SPAN[1]?

Sigur că îl văzusem: într-un spital, televizorul îţi ţine companie în permanenţă.

- Aceşti membri din parlamentul minţii zbiară, cu toţii, emiţând semnale chimice şi electrice, până când o parte suficient de mare a vocilor lor ajung să urle la unison. Cling! Ăsta e un „gând", sau o „decizie". Parlamentul transmite imediat un impuls către corp, cerându-i să acţioneze conform hotărârii sale şi, în acelaşi timp, îi spune heraldului să aducă decizia...

- Stai puţin, cine e heraldul?

- Asta n-are importanţă acum, spuse cu o fluturare din mână.

(Peste câteva săptămâni, în timpul unei alte discuţii, doctorul S. o să-mi explice că nici heraldul nu e un singur lucru, ci o cascadă de evenimente neurale din zona temporală a sistemului limbic, care corelează harta neurală a noului gând cu cea deja existentă - dar, între timp, aflasem că „harta neurală" nu e decât o altă metaforă pentru un alt lucru sau proces extrem de complex şi că n-o să ajung niciodată la capătul tuturor acestora. Doctorul S. mi-a spus să nu-mi fac probleme, pentru că nimeni nu le poate da de capăt.)

[1] Reţea americană de televiziune prin cablu-satelit, destinată difuzării informaţiilor cu caracter public (n. tr.).

- Heraldul aduce decizia la cunoştinţa reginei.

- Foarte bine, atunci cine e regina? Conștiința?

- Cât se poate exact! însuşi şinele.

Mi-a adresat o privire radioasă, mie, studenta lui atentă. Discuţiile despre astfel de lucruri îl incită pe doctorul S. mai mult decât orice altceva, dar nu observă cum îmi las gulerul halatului să se deschidă când mă întind pe canapea. Poate ar remarca dacă mi-aș îndesa cele două emisfere ale creierului într-un sutien ajurat.

- Heraldul, a continuat el, îi predă Maiestăţii Sale mesajul, spunându-i ce anume a hotărât parlamentul. Regina n-are nevoie să afle ce alte argumente s-au vehiculat şi care au fost celelalte posibilităţi, cele respinse. Nu trebuie să știe decât ce să aducă la cunoştinţa supuşilor ei. Regina le spune celorlalte părţi ale organismului cum să acţioneze pentru ca hotărârea să fie îndeplinită.

- Stai puţin, credeam că parlamentul le-a trimis deja semnalul. Mai devreme, ai spus că poţi să vezi creierul intrând în acţiune înainte ca şinele să aibă habar despre ce e vorba.

- Tocmai asta e poanta. Regina anunţă hotărârea şi crede că supuşii îi ascultă poruncile, dar, în realitate, lor li s-a spus deja ce anume au de făcut. Se întind deja după paharele lor cu apă.

Cobor tiptil în bucătărie, desculţă, purtând pantalonii mulaţi ai Theresei şi un tricou. Tricoul îmi e ceva cam strâmt; Therese, o campioană a dietelor şi o consumatoare de purgative la nivel olimpic, era ceva mai firavă decât mine.

Alice e aşezată la masă, deja îmbrăcată, cu o carte deschisă în fată.

- Ei, ai dormit până târziu în dimineaţa asta, mi se adresează, radioasă.

E machiată, are părul aranjat cu grijă, dat cu fixativ. Ceaşca de cafea de lângă carte e goală. Mă aşteaptă de ore întregi.

Mă uit în jur după un ceas. E abia nouă. La spital dormeam mai mult, întotdeauna.

- Mor de foame, spun.

In încăpere se află un frigider, o maşină de gătit şi o grămadă de dulapuri.

Nu mi-am pregătit niciodată singură micul dejun. Aşa cum nu mi-am pregătit nici prânzul sau cina. De când mă ştiu, mâncarea mi-a fost adusă pe tăvi de genul celor din restaurantele cu autoservire.

- Ai omletă?

Strânge din ochi.

- Omletă? Tu nu... Se ridică brusc în picioare. Sigur că da. Stai jos, Therese, o să-ţi fac una.

- Spune-mi „Terry", OK?

Alice încremeneşte locului, se gândeşte să zică ceva - aproape că aud zăngănitul roţilor dinţate şi al clichetelor - până când o porneşte brusc spre un dulap, se lasă pe vine şi scoate o tigaie de teflon.

Îmi propun să ghicesc unde ţine ceştile, nu dau greş şi îmi torn ultimii doi centimetri de cafea din ibric.

- Nu trebuie să te duci la serviciu? zic.

Alice are o slujbă la o companie care se ocupă de aprovizionarea restaurantelor; Therese a fost întotdeauna confuză în privinţa detaliilor.

- Mi-am luat concediu, îmi răspunde ea.

Sparge un ou de marginea tigăii, şi cu îndemânare toarnă gălbenuşul în ea, separându-1 de coajă, apoi pune cele două jumătăţi ale cojii una într-alta. Totul cu o singură mână.

- De ce?

Zâmbește cu buzele strânse.

- Nu puteam să te abandonăm, pur și simplu, după ce te-am adus acasă. M-am gândit că s-ar putea să fie nevoie să petrecem ceva timp împreună. In perioada asta, de acomodare.

- Și când trebuie să merg la terapeutul ăla? Cum-îl-cheamă. Călăul meu.

- O cheamă. Doctor Mehldau din Baltimore; o să mergem acolo mâine, cu mașina.

Ăsta e planul lor cel mare. Doctorul Subramaniam n-a putut s-o aducă înapoi pe Therese, așa că aleargă la altcineva care susține că poate.

- Știi, a avut o mulțime de succese cu oameni aflați în situația ta. Asta e cartea ei.

Arată cu capul către masă.

- Și ce dacă? Și doctorul Subramaniam scrie una.

Iau cartea. *Drumul către Casă: Regăsirea Copiilor Pierduți de Zen.*

- Și dacă nu sunt de acord cu asta?

Nu zice nimic, bate ouăle. O să împlinesc optsprezece ani peste câteva luni. Doctorul S. spunea că atunci o să le fie mult mai greu să mă rețină. Ticăitul ceasului îmi răsună întruna în minte și sunt sigură că e destul de puternic pentru ca Alice și Mitch să-1 audă tot atât de limpede.

- S-o punem mai întâi la încercare pe doamna Mehldau.

- Mai întâi? Și pe urmă?

Nu-mi răspunde. Prin minte îmi fulgeră imaginea mea, legată de pat, și a unui preot care face o cruce deasupra trupului meu contorsionat. E o fantezie, nu o amintire de-a Theresei - pot să fac diferența. In plus, dacă așa ceva i s-ar fi întâmplat Theresei, preotul n-ar fi avut ce căuta acolo.

- OK, atunci, îi spun. Și dacă fug, pur și simplu? "

- Dacă tu te transformi într-un pește, zice ea, veselă, atunci eu mă transform într-un pescar și te pescuiesc.

- Poftim?

Râd. N-am mai auzit-o pe Alice vorbind altfel decât în fraze lipsite de orice ambiguitate, fără să facă vreo glumă.

Zâmbetul ei e trist.

- Nu-ți aduci aminte?

- Oh, da. Amintirea își face apariția. *Iepurele Fugar.* Ii plăcea asta?

Cartea doctorului S. e despre mine. Ei, adică despre toți cei care au luat o supradoză de Zen, dar nu suntem decât vreo două mii. Z nu e un drog din cale afară de popular, nici în Statele Unite, nici oriunde altundeva. Nu e un halucinogen. Nu e euforic sau sedativ. Nu devii mai rapid sau mai relaxat și nici nu te chercheleşti, în sensul obișnuit al cuvântului. E greu să pricepi cum anume te atrage. Sincer vorbind, eu nu reușesc să-mi dau seama.

Doctorul S. spune că cele mai multe droguri nu sunt menite să te facă să te simți mai bine, ci să te facă să nu mai simți nimic. E vorba de apatie, de evadare. Iar Zen e un fel de ieșire de urgență artistică, de marcă. Zen îl scoate din scenă pe herald, îl încuie în camera lui, așa că nu-i mai poate da veștile reginei. Harta neurală nu mai e actualizată și regina nu mai are cum să audă ce pune la cale parlamentul. Nemaiavând ce să poruncească, amuțește. Iar oamenii ca Therese își doresc muțenia aceea.

Dar adevărata atracție - din nou, tot pentru oameni ca Therese - e supradoză. înghite Zen în exces și heraldul nu mai iese din camera lui săptămâni întregi. Iar când scapă, în sfârșit, nu-și mai amintește drumul către castelul reginei. întregul proces de punere la curent a sinelui, care s-a desfășurat vreme

de ani de zile, deraiază dintr-odată. Regina tăcută nu mai poate fi găsită.

Heraldul, bietul băiat, face singurul lucru care îi mai rămâne de facut. Iese în lume și predă decretele în mâinile primei fete pe care o întâlnește.

Regina a murit. Trăiască regina.

- Bună, Terry. Sunt doctor Mehldau.

E scundă, îndesată, cu o față plăcută, rotundă, cu părul scurt și negru împestrițat de șuvițe cărunte. Îmi întinde mâna. Are degete reci și subțiri.

- Mi-ați spus Terry.

- Mi s-a povestit că preferi numele ăsta. Vrei să-ți spun altfel?

- Nu... Dar mă așteptam să mă puneți să repet întruna că mă numesc Therese.

Râde și se așază pe un scaun din piele roșie, care pare moale, dar solid.

- Nu cred că asta ar fi de mare ajutor, ce zici? Nu-ți pot impune să faci nimic din ceea ce nu vrei, Terry.

- Atunci pot să plec.

- Nu te pot opri. Dar trebuie să le spun părinților tăi cum ne descurcăm.

Părinții mei.

Ea ridică din umeri.

- Asta e datoria mea. Ce-ar fi să stai jos și să discutăm despre ceea ce te-a adus aici?

Scaunul din fața ei e tapisat cu stofă, nu cu piele, dar e oricum mai frumos decât tot ce se află în cabinetul doctorului Subramaniam. întregul cabinet e mai frumos decât al doctorului S. Pereți galbeni ca narcisele, cu ornamente albe, ferestre

mari, strălucind în spatele draperiilor de pluş alb, picturi în culori tropicale.

Nu mă aşez.

- Datoria ta e să mă transformi în fiica lui Mitch şi a lui Alice. N-am de gând să fac asta. Aşa că e pur şi simplu absurd să pierdem timpul stând de vorbă.

- Terry, nimeni nu te poate transforma în ceea ce nu eşti.

- Atunci nu mai avem nimic de făcut împreună.

Traversez camera - de fapt, nu vreau decât s-o „cutreier" agale - şi iau de pe un raft o păpuşă cu aspect african. Pe rafturi sunt destule cărţi pentru ca încăperea să aibă un aer serios, dar şi destule spaţii largi, deschise, pentru sfeşnice, evantaie japoneze şi plachete care amintesc despre premii şi aprecieri, grupate în aranjamente cu pretenţii artistice. Rafturile doctorului S. sunt suporturi pentru cărţi, pentru teancuri peste teancuri de cărţi. Rafturile doctorului Mehldau îi fac reclamă doctorului Mehldau.

- Deci eşti psihiatru, sau psiholog, sau ce?

In spital, am avut de-a face şi cu unii, şi cu alţii. Psihiatrii cu diplomă de medic, ca doctorul S, pot să-ţi prescrie medicamente, Încă nu m-am lămurit la ce sunt buni psihologii.

- Nici una, nici alta, zice ea. Sunt consilier.

- Atunci la ce se referă titlul de „doctor"?

- La gradul de pregătire profesională.

In vocea ei nu se simte nici o schimbare, dar am impresia că întrebarea a deranjat-o. Ceea ce mă face ciudat de fericită.

- OK, doctore consilier, ce sfaturi se presupune că trebuie să-mi dai? Nu sunt nebună. Ştiu cine a fost Therese, ştiu ce a făcut, ştiu că obişnuia să se foiască de colo-colo în trupul meu.

Pun păpuşa la loc, în colţul ei, alături de un cub de sticlă, care ar putea fi un prespapier.

- Dar eu nu sunt ea. Ăsta e corpul meu și n-am de gând să ma sinucid pentru ca Alice și Mitch să-și recapete fetița înapoi.

- Terry, nimeni nu-ți cere să te sinucizi. Nimeni nu te poate transforma în ceea ce ai fost înainte.

- Da? Atunci pe tine pentru ce te plătesc?

- Lasă-mă să încerc să-ți explic. Stai jos, te rog. Te rog.

Mă uit în jur după un ceas și, în cele din urmă, dau cu ochii de unul, pe un raft de sus. Setez un cronometru imaginar la cinci minute și mă așez în fața ei, cu mâinile pe genunchi.

- Dă-i drumul.

- Părinții tăi mi-au cerut să stau de vorbă cu tine pentru că am mai ajutat și alți oameni aflați în situația ta, oameni care au luat o supradoză de Z.

- Ce i-ai ajutat să facă? Să pretindă că sunt altceva decât în realitate?

- I-am ajutat să-și amintească ce *sunt*. Experiența ta de viață îți spune că Therese a fost o altă persoană. Nimeni nu contestă asta. Dar, din punct de vedere biologic și legal, ești Therese Klass, asta e situația în care te afli. Te-ai gândit cum o să-i faci față?

Adevărul e că am făcut-o, iar soluția presupune să ies dracului de aici cât mai curând cu putință.

- O să mă descurc, spun.

- Dar Alice si Mitch?

Ridic din umeri.

- Ce-i cu ei?

- Continuă să fie părinții tăi, iar tu continui să fii copilul lor. Supradoză te-a convins că ești o altă persoană, dar asta nu a afectat identitatea lor. Continuă să fie responsabili pentru tine și încă le mai pasă de soarta ta.

- Nu prea am ce face în privința asta.

- Ai dreptate. E o realitate a vieții tale. Ai parte de doi oameni care te iubesc și o să vă stați alături tot restul vieților voastre. O să fii nevoită să descoperi cum să vă construiți o relație. Zen o fi ars puntea dintre tine și fosta ta existență, dar o poți reconstrui.

- Doctore, nu vreau să reconstruiesc puntea aia. Uite ce e, Alice și Mitch par să fie niște oameni de treabă, dar, dacă aș fi în căutare de părinți, mi-aș alege alții.

Ea zâmbește.

- Nici unul dintre noi nu reușește să-și aleagă părinții, Terry.

N-am chef de râs. Dau din cap înspre ceas.

- Ne pierdem timpul.

Se apleacă spre mine. Îmi închipui că are de gând să mă atingă, dar n-o face.

- Terry, n-o să dispari dacă o să vorbim despre ceea ce ți s-a întâmplat. O să continui să fii aici. Singura diferență va fi că o să-ți recuperezi amintirile, o să le accepți ca fiind ale tale. Poți să-ți recapeți vechea viață *și* să o alegi pe cea nouă.

Bineînțeles că nu e chiar atât de simplu. Trebuie să-mi vând sufletul și, în același timp, să mi-**1** păstrez.

Nu reușesc să-mi amintesc primele săptămâni petrecute în spital, cu toate că doctorul S. spune că eram conștientă. La un moment dat, mi-am dat seama că timpul trecea sau, mai degrabă, că eu eram cea care trecea prin timp. Ieri *am* mâncat lasagna la cină, acum mănânc chiftele. *Eu* sunt fata din pat. Cred că am înțeles asta și am uitat-o de mai multe ori înainte de a reuși s-o rețin cu adevărat.

Pentru mintea mea, fiecare zi era istovitoare, pentru că mă loveam, necontenit, de câte o *noutate.* M-am holbat la

telecomanda televizorului vreme de o jumătate de oră, cu numele ei pe vârful limbii, și abia când infirmiera a ridicat-o și a deschis televizorul pentru mine, m-am gândit: *telecomandă.* Și apoi, uneori, cuvântul ăsta era urmat de un noian de alte noțiuni: *televizor, canal; emisiune concurs.*

Cu oamenii era mai rău. Mă strigau pe un nume ciudat și așteptau tot felul de lucruri de la mine. Dar, în ochii mei, fiecare vizitator, începând cu infirmiera din schimbul de noapte și terminând cu omul de serviciu și cu Alice și Mitch Klass, avea aceeași importanță - ceea ce e același lucru cu a spune că nu avea nici una.

Cu excepția doctorului S. El fusese acolo de la bun început, așa că mă familiarizasem cu el înainte de a-**1** cunoaște. Îmi aparținea, așa cum îmi aparținea propriul meu trup.

Dar toate celelalte lucruri din lume - numele, detaliile, *faptele* - toate trebuiau târâte în lumina soarelui, unul câte unul. Creierul meu era ca o mansardă, ticsită de lucruri vechi și interesante, aruncate de-a valma, într-o harababură deplină.

Abia apoi am înțeles, treptat, că, înainte de a fi mea, casa îi aparținuse, probabil, altcuiva. Și că era bântuită.

După slujba de duminică, sunt prinsă într-un torent de oameni. Se apleacă peste șirurile de bănci ca să-i îmbrățișeze pe Alice și pe Mitch, apoi pe mine. Mă bat pe spate, mă strâng de brațe, mă sărută pe obraji. Știu, din scurtele scufundări în memoria Theresei, că cei mai mulți dintre ei îi sunt, din punct de vedere afectiv, tot atât de apropiați ca niște mătuși sau ca niște unchi. Și că, dacă ea ar da vreodată de necaz, oricare dintre ei ar adăposti-o, i-ar potoli foamea și i-ar oferi un pat în care să se odihnească.

Toate astea sunt bune și frumoase, dar, în toiul necontenitei parade de afecțiune, sunt gata să-ncep să țip.

Nu vreau decât să mă întorc acasă și să scap de rochia asta. N-am avut de ales, am fost nevoită să mă îmbrac cu una dintre toaletele feeric de feciorelnice ale Theresei. Dulapul ei era plin de așa ceva și, în cele din urmă, am găsit una care să mi se potrivească, chiar dacă nu mă simțeam în largul meu. Totuși, ei îi plăceau rochiile astea. Erau vestele ei antiglonț cu motive florale. Cine s-ar îndoi de neprihănirea unei fete într-o rochiță cu șuier înalt, de la Laura Ashley?

Încet-încet, ne croim drum până în holul de la intrare, apoi până pe trotuar și până în parcare, fiind asediați tot timpul. Pun capăt încercărilor de a asocia chipurile asediatorilor cu ceva din memoria Theresei.

Odată ajunși lângă mașina noastră, câțiva adolescenți se apropie de mine pe rând, fetele strângându-mă în brațe, băieții înclinându-se spre mine pentru o jumătate de îmbrățișare: umerii atingându-se, pelvisurile depărtate. Una dintre fete, pistruiată, cu bucle moi, roșcate, curgându-i până mai jos de umeri, ezită o vreme, apoi mă strânge pe neașteptate în brațe și îmi șoptește la ureche:

- Îmi pare atât de bine că ești OK, domnișoară T.

Vorbește pe un ton fierbinte, de parcă mi-ar transmite un mesaj secret.

Un bărbat se strecoară prin mulțime, cu brațele deschise, cu un zâmbet larg. Are în jur de treizeci de ani și părul scurt, ondulat și dat cu gel, într-un stil cu zece ani prea tineresc pentru el. Poartă pantaloni kaki bine călcați, o cămașă Oxford albastră, cu mânecile suflecate, o cravată în carouri, cu nodul lărgit.

Mă sufocă într-o îmbrățișare, cu mirosul lui de colonie învăluindu-mă ca o a doua pereche de brațe. Îl găsesc ușor în

amintirile Theresei: e Jared, Pastorul Tânăr. Din punct de vedere spiritual, a fost cea mai vibrantă persoană pe care a cunoscut-o Therese, fiind, totodată, obiectul unei experiențe neplăcute.

- Ce bine că te-ai întors, Therese, spune el. Își ține obrazul lipit de al meu. Ne-ai lipsit, tuturor.

Cu câteva luni înainte de supradoza ei, grupul de tineret se întorcea dintr-un weekend petrecut în întregime într-o tabără de izolare religioasă, cu un fost autobuz școlar, acum al bisericii. Către sfârșitul drumului, aproape de miezul nopții, Jared s-a așezat lângă ea și Therese a adormit rezemată de el, inhalând aceeași colonie.

- Fac pariu că ție ți-am lipsit, răspund eu. Vezi ce faci cu mâinile, *Jared.*

Zâmbetul nu i se clintește, mâinile îi sunt încă pe umerii mei.

- Poftim?

- Hai, te rog, ai auzit foarte bine ce-am spus.

Își lasă mâinile să cadă și se uită întrebător la tatăl meu. Reușește să mimeze destul de bine sinceritatea.

- Nu înțeleg, Therese, dar, dacă...

Ii arunc o privire care îl face să se retragă cu un pas. Ceva mai târziu, în timpul aceleiași călătorii, Therese s-a trezit tot cu Jared alături de ea, afundat în scaun, cu ochii închiși și gura deschisă. Brațul i se odihnea între coapsele ei, cu degetul mare sprijinit de genunchi. Purta pantaloni scurți și, lipită de a ei, pielea lui era fierbinte. Avea antebrațul la câțiva centimetri de pubisul ei înfierbântat.

Therese a crezut că dormea.

Și a crezut și că brațul lui Jared ajunsese în contact cu cusătura pantalonilor ei din cauza hurducăturilor autobuzului. A încremenit, împurpurată de excitare și de jenă.

- Dă-ți seama și singur, Jared.

Mă urc în mașină.

Marea întrebare căreia nu te pot ajuta să-i răspunzi, mi-a spus doctorul S., este unde se află conștiința de sine. Sau, revenind la metafora mea favorită, dacă parlamentul ia toate deciziile, atunci la ce mai avem nevoie de regină?

Bineînțeles că el are niște teorii. Crede că regina are legătură cu tot ce tine de redarea istoriei. Creierul are nevoie de o istorie care să le imprime tuturor hotărârilor sale un sentiment al finalității, al continuității, astfel încât să mi le reamintesc și să le folosesc, în viitor, când mă aflu în fața unei noi decizii. Creierul nu poate ține evidența trilioanelor de decizii *alternative* pe care le-ar fi putut lua în fiecare clipă; are nevoie de una singură, de un cine și de un de ce. Creierul creează amintirile, iar conștiința le pune etichete, dându-le o identitate: *eu* am făcut asta, *eu* am făcut-o pe cealaltă. Aceste amintiri devin o istorie oficială, sunt precedentele pe care se bazează parlamentul, care îl ajută să ia și alte decizii.

- Vezi tu, a zis doctorul S., regina e un om de paie. Reprezintă regatul, dar nu este însuși regatul și nici măcar nu-**1** controlează.

- Nu mă simt ca un om de paie, am ripostat.

Doctorul S. a râs.

- Nici eu. Nimeni nu se simte așa.

In tratamentul doctorului Mehldau sunt incluse, ocazional, ședințe comune, la care iau parte Alice și Mitch, lecturi din vechile jurnale ale Theresei și filme făcute acasă. înregistrarea video de astăzi o are drept personaj principal pe o Therese care n-a împlinit încă zece ani, înfășurată în cearșafuri, înconjurată

de copii în halate de baie şi fixând cu privirea o păpuşă aşezată într-o iesle.

Doctorul Mehldau mă întreabă la ce se gândea atunci Therese. Ii făcea plăcere să joace rolul Mariei? Se simţea ca şi cum ar fi fost pe scenă?

- De unde să ştiu eu?

- Atunci imaginează-ţi. La ce crezi că se gândea aici Therese?

Îmi spune să insist in privinţa asta. Să-mi imaginez ce gândeşte ea. Să mă prefac. Să mă pun în locul Theresei. In cartea ei, numeşte asta „recuperare". Inventează o mulţime de termeni, propriii ei termeni, pe care îi defineşte apoi după bunul plac, fără nici un fel de investigaţii care să-i susţină. In comparaţie cu lucrările de neurologie pe care mi le-a împrumutat doctorul S., cartea ei e o bandă desenată *Archie* hilară, plină de note de subsol.

- Ştii, Therese era o bună creştină, aşa că se simţea, probabil, încântată.

- Eşti sigură?

In scenă intră magii, trei băieţi mai mici. Îşi lasă jos darurile şi îşi spun replicile, iar privirea Theresei e plină de îngrijorare. Urmează replica ei.

Therese era paralizată de teama că ar fi putut greşi. Toată lumea s-ar fi holbat la ea. Aproape că-i pot vedea pe toţi enoriaşii, în întunericul de dincolo de lumini. Alice şi Mitch sunt acolo, aşteptându-i fiecare cuvânt. Simt o gheară în piept şi îmi dau seama că îmi ţin respiraţia.

Ochii doctorului Mehldau sunt aţintiţi asupra mea, studiindu-mă cu un aer neutru.

- Ştii ce?

Habar n-am ce urmează să spun. Trag de timp. Mă foiesc pe scaunul mare, bej, şi îmi aşez un picior sub mine.

- Ceea ce îmi place la budişti e că-şi dau seama că sunt afectaţi de un întreg şir de „eu"-uri precedente. Eu n-am nimic în comun cu hotărârile luate de Therese, cu karma bună sau rea pe care a dobândit-o.

Urmează o secvenţă asupra căreia am cugetat în imensul dormitor feciorelnic al Theresei.

- Ştii, Therese era creştină, aşa că a crezut, probabil, că, luând supradoza, o să fie ca şi cum s-ar naşte a doua oară, cu toate păcatele iertate. Pentru ea, efectul drogului era perfect: sinucidere fără cadavru.

- S-a gândit la sinucidere în noaptea aia?

- *Nu ştiu.* Mi-aş putea petrece două săptămâni săpând printre amintirile ei, dar, sincer vorbind, nu mă interesează. Indiferent ce şi-ar fi închipuit, nu s-a născut a doua oară. Eu sunt aici şi bagajele ei continuă să mă împovăreze. Sunt asinul Theresei. Sunt un asin al karmei.

Ea dă din cap.

- Doctorul Subramaniam e budist, nu-i aşa?

- Da, dar ce...?

înţeleg dintr-odată. Fac ochii mari. Am vorbit cu doctorul S. despre transferul psihanalitic şi ştiu că atracţia pe care am simţit-o pentru el a fost tipică. Şi e adevărat că petrec - că încă mai petrec - mult timp visând că ne-o tragem. Ceea ce nu înseamnă însă că nu am dreptate.

- Nu e vorba despre aşa ceva, spun. M-am gândit singură la toate astea.

Ea nu mă contrazice.

- Crezi că un budist ar spune că tu şi Therese împărţiţi acelaşi suflet? Şinele e o iluzie. Aşa că nu există nici un călăreţ şi nici un asin. Nu exişti decât *tu.*

- S-o lăsăm baltă, zic eu.

- Terry, hai să ne gândim altfel. Simţi că ai o responsabilitate faţă de vechiul tău eu? Faţă de părinţii vechiului tău cu, faţă de vechii prieteni? Poate că există o karmă pe care o *datorezi.*

- Şi dumneata, doctore, faţă de cine eşti responsabilă? Care ţi-e pacienta? Therese, sau eu?

Ea tace o clipă, apoi răspunde:

- Pacienta mea eşti tu.

Tu.

Tu înghiţi, surprinsă de gustul de scorţişoară al pastilelor. La început, efectul drogului e intermitent. Iţi dai seama că stai pe bancheta din spatele unei maşini, cu celularul în mână, înconjurată de prietenii tăi care râd. Vorbeşti cu mama ta. Dacă te concentrezi, îţi aduci aminte că i-ai răspuns la telefon, că i-ai spus la ce prietenă o să rămâi peste noapte. Cobori din maşină înainte de a apuca să-i spui la revedere. Maşina e parcată, telefonul e dat deoparte - şi îţi aminteşti că i-ai urat noapte bună mamei şi că aţi mers cu maşina o jumătate de oră înainte de a găsi parcarea asta acoperită. Joelly îşi scutură buclele roşcate şi te trage către scară: *Haide, domnişoară T.*

Ridici ochii şi îţi dai seama că eşti pe trotuar, în faţa unuia dintre cluburile care nu impun o limită de vârstă, şi că ţii în mână o bancnotă de zece dolari, pregătindu-te să i-o întinzi omului de ordine. Muzica răbufneşte, tunătoare, la fiecare deschidere a uşii. Te întorci spre Joelly şi...

Eşti în maşina altcuiva. Pe autostradă. Şoferul e un băiat pe care l-ai cunoscut cu câteva ore în urmă şi se numeşte Rush, dar nu ştii dacă ăsta e prenumele lui sau numele de familie. In club v-aţi lipit unul de altul şi aţi vorbit cu voce tare, acoperind muzica, despre părinţi, despre mâncare şi despre diferenţa

dintre gustul unei ţigări abia puse în gură şi fumul stătut. Pe urmă îţi dai seama că ai o ţigară între buze, ai luat-o tu însăţi din pachetul lui Rush şi ţie nu-ţi plac ţigările. Acum îţi plac? Nu ştii. Ar trebui s-o arunci, sau să continui să fumezi? Iţi scormoneşti amintirile, dar nu reuşeşti să descoperi nici un motiv care să te fi făcut să aprinzi ţigara, nici un motiv care să te împingă să te urci în maşină cu băiatul ăsta. începi să-ţi spui o poveste: trebuie să fie demn de încredere, pentru că altfel nu te-ai fi urcat în maşina lui. Ai luat o ţigară pentru că băiatul s-ar fi simţit jignit dacă n-o făceai.

In seara asta te simţi de parcă n-ai fi tu însăţi. Şi asta îţi place. Mai tragi încă un fum din ţigară. Rememorezi ultimele câteva ore şi te minunezi de tot ce-ai făcut, fără obişnuita povară a introspecţiilor: îngrijorare, speranţă, regrete instantanee. Fără vocea interioară care te critică întotdeauna.

Acum băiatul nu poartă nimic altceva decât nişte boxeri, îşi întinde mâna către un raft, după o cutie cu cereale, şi spatele lui e superb. Lumina de dincolo de fereastra micii bucătării e ceţoasă. Băiatul toarnă fulgii de cereale într-un castron, pentru tine, şi râde, cu toate că o face în surdină, fiindcă mama lui doarme în camera alăturată. Iţi priveşte chipul şi încruntă din sprâncene. Te întreabă ce s-a întâmplat. Iţi cobori ochii şi vezi că eşti complet îmbrăcată. Iţi aduci aminte tot ce s-a petrecut şi îţi dai seama că eşti în apartamentul ăsta de ore întregi. V-aţi strâns în braţe în dormitorul lui şi el şi-a scos hainele, iar tu l-ai sărutat pe piept şi ţi-ai plimbat mâinile de-a lungul picioarelor lui. L-ai lăsat să-şi strecoare mâna sub bluza ta şi să-ţi cuprindă sânii în căuşele palmelor, dar n-aţi mers mai departe. De ce n-aţi făcut dragoste? Băiatul nu te interesa?

Ba da - erai udă. Erai excitată. Te simţeai vinovată? Iţi era ruşine?

La ce te gândeai?

La întoarcerea acasă o să dai de dracu'. Părinții tăi o să se-nfurie și, chiar mai rău decât atât, o să se roage pentru tine. Toată biserica o să se roage pentru tine. Toată lumea o să știe. Toată lumea o să te privească altfel, întotdeauna.

Acum ai iarăși gust de scorțișoară în gură și stai în mașina băiatului, în fața unui magazin non-stop. E după-amiază. Telefonul tău mobil sună. Îl închizi și ți-l pui înapoi, în geantă, înghiți și îți simți gâtul uscat. Băiatul ăla - Rush - îți cumpără încă o sticlă cu apă. Ce anume ai înghițit? Ah, da. Iți amintești ce s-a întâmplat, îți amintești că ți-ai pus toate pastilele alea mărunte în gură. De ce ai luat atât de multe? De ce ai luat din nou pastile? Oh, da.

Din bucătărie se înalță niște voci. E înainte de șase dimineața și nu vreau decât să fac pipi și să mă culc din nou, dar realizez că se vorbește despre mine.

- Și-a schimbat până și *mersul.* Ținuta ei, felul în care vorbește...

- E din cauza cărților ălora, pe care i le-a dat doctorul Subramaniam. Stă până după ora unu, în fiecare noapte. Therese nu citea niciodată așa, nu *cărți de știință.*

- Nu, nu e vorba doar de cuvinte, e vorba de cum *vorbește.* Vocea aia joasă... Ea suspină. Oh, n-am știut c-o să fie așa. E ca și cum ar avea dreptate, ca și cum n-ar mai fi ea.

El tace. Alice plânge din ce în ce mai tare, apoi se liniștește. Zornăitul vaselor în chiuvetă. Dau înapoi cu un pas și îl aud din nou pe Mitch.

- Poate ar trebui să încercăm cu tabăra, zice el.

- Nu, nu, nu! Nu încă. Doctorul Mehldau spune că face progrese. Trebuie să...

- Bineînţeles că ea aşa o să spună.

- Ziceai c-o să încerci asta, că o să-i dai tratamentului ăstuia o şansă.

Furia răzbate printre lacrimi şi Mitch murmură nişte scuze. Mă furişez înapoi, în dormitor, dar tot mai simt nevoia să urinez, aşa că ies din nou, făcând o grămadă de zgomot. Alice vine lângă piciorul scării.

- Te simţi bine, scumpa mea?

Îmi păstrez mutra somnoroasă şi intru în baie. închid uşa şi mă aşez pe vasul de toaletă, în întuneric.

Ce nenorocită de tabără!

- Să mai încercăm o dată, zice doctorul Mehldau. Ceva plăcut şi plin de viaţă.

Mi-e greu să mă concentrez. Broşura îmi stă în buzunar ca o bombă. N-a fost greu de găsit, odată ce m-am hotărât s-o caut. Vreau s-o întreb pe doctor Mehldau despre tabără, dar ştiu că, dacă deschid subiectul, o să declanşez o dispută între ea şi familia Klass, punându-mă pe mine în mijloc.

- închide ochii, îmi spune. Gândeşte-te la cea de-a zecea aniversare a Theresei. In jurnalul ei scrie că a fost cea mai frumoasă de care a avut vreodată parte. Iţi aduci aminte de Lumea Mării?

-Vag.

Puteam vedea delfinii sărind - doi deodată, trei deodată. Ziua era însorită, toridă. De la o şedinţă la alta, îmi era tot mai uşor să trag cu ochiul la amintirile Theresei. Viaţa ei era pe un DVD, iar eu aveam telecomanda.

- Iţi aduci aminte că te-ai făcut leoarcă la numărul cu Namu şi Shamu?

Am râs.

- Cred că da.

Puteam să văd băncile metalice, peretele de sticlă din fața mea, siluetele uriașe din apa albastru-verzuie.

- Au pus balenele să lovească apa cu aripioarele cozilor lor imense. Ne-au udat până la piele.

- Poți să-i descrii pe cei care te însoțeau? Unde erau părinții tăi?

Mai era o fată, de vârsta mea, nu-mi pot aduce aminte numele ei. Perdelele de apă cădeau peste noi și țipam și râdeam. Pe urmă părinții mei ne-au șters cu niște prosoape. Probabil că stătuseră undeva, mai sus, departe de zona împroșcată. Alice părea mult mai tânără: era mai fericită, cu forme ceva mai pline. Mai lată în șolduri. Era înainte de a începe să țină regim și să facă gimnastică, când avea o siluetă de mămică.

Am ochii larg deschiși.

- Oh, Doamne.

- Te simți bine?

- Foarte bine - numai că totul a fost... așa cum spuneai. Plin de viață.

Imaginea unei Alice mai tânără mi-a rămas întipărită în minte. Îmi dau pentru prima oară seama cât de *tristă* e acum.

- Aș vrea să facem o ședință comună data viitoare, spun.

- Da? Foarte bine. O să vorbesc cu Alice și cu Mitch. Vrei să discutăm despre ceva anume?

- Da. Trebuie să vorbim despre Therese.

Doctorul S. spune că toată lumea vrea să afle dacă configurația neurală inițială, fosta regină, se poate întoarce. Odată ce harta care te ghida către ea s-a pierdut, o mai poți regăsi? Și, dacă reușești, ce se întâmplă cu noua configurație neurală, cu noua regină?

- Acum, un adevărat budist ți-ar spune că întrebarea asta e lipsită de importanță. La urma urmelor, un ciclu al existenței nu se încheie doar între două vieți. *Samsara*[1] are loc în fiecare clipă. Șinele moare și se recreează fără încetare.

- Și tu ești un adevărat budist? l-am întrebat.

El a zâmbit.

- Numai în diminețile de duminică.

- Te duci la templu?

-Joc golf.

Aud o bătaie în ușă și deschid ochii. Alice intră în camera mea, cu un teanc de lenjerie împăturită în brațe.

-Oh!

Am rearanjat mobila, împingând patul într-un colț, ca să obțin ceva mai mult spațiu liber pe podea. Expresia feței ei se schimbă de câteva ori.

- Îmi închipui că nu te rugai.

- Nu.

Oftează, dar e un oftat înăbușit.

- Nici n-aș fi crezut-o.

Se foiește în jurul meu și aranjează lenjeria pe pat. Ia cartea lăsată acolo, *Intrând în torent*[1].

- Doctorul Subramaniam ți-a dat-o?

Citește pasajul pe care l-am subliniat: *Dar a îndrăgi bunătatea* - maitri - *arătată față de noi înșine nu înseamnă să ne descotorosim de orice altceva. Esența nu constă în a încerca să ne schimbăm. Practicarea meditației nu are drept scop strădania*

[1] Ciclul nesfârșit al reîncarnărilor sau al renașterilor - în budism și hinduism (n. tr.).

[2] *Entering the Stream* de Samuel Bercholtz (n. tr.).

de e ne lepăda de noi înșine, transformându-ne în altcineva, mai Imn. Scopul constă în a ne împrieteni cu ceea ce suntem deja.

- Ei, da. Pune cartea jos, având grijă să rămână deschisă la aceeași pagină. Aduce oarecum cu ce zice doctorul Mehldau.

Râd.

- Da, așa e. V-a spus că vreau ca tu și Mitch să luați parte la ședința următoare?

- O să venim.

Se foiește prin încăpere, adunând tricouri și lenjerie. Mă ridic ca să nu-i stau în cale. Reușește cumva să facă ordine din mers - îndreptând cărțile căzute, așezându-1 pe Boo W. Bear la locul lui, pe pat, aruncând o pungă veche de cartofi prăjiți în coșul de hârtii - astfel că, în timp ce-mi strânge lenjeria murdară, curăță întreaga cameră, ca aspiratorul Pisicii din Pălărie[1].

- Alice, la ultima ședință mi-am adus aminte că am fost la Lumea Mării, dar mai era o fetiță lângă mine. Lângă Therese.

- Lumea Mării? A, era Marcy, fiica soților Hammel. In anul ăla, te-au luat cu ei în Ohio, în vacanță.

- Cine m-a luat în vacanță?

- Familia Hammel. Ați lipsit o săptămână încheiată. Tot ce ți-ai dorit de ziua ta a fost să-ți dăm bani pentru excursie.

- Voi nu erați acolo?

Ea îmi adună blugii aruncați lângă pat.

- Am vrut întotdeauna să mergem la Lumea Mării, dar eu și tatăl tău n-am ajuns niciodată acolo.

- Asta e ultima noastră ședință, îi anunț.

Alice, Mitch, doctor Mehldau: mă bucur de atenția lor deplină.

The Cat in the Hat, carte pentru copii (n. tr.).

Bineînțeles că doctorul își revine înaintea celorlalți.

- Se pare că ai ceva să ne spui.

- *Oh,* da.

Alice pare împietrită, ținându-se în frâu. Mitch își freacă ceafa, cufundat dintr-odată în contemplarea covorului.

- Nu mai continui toată povestea asta. Îmi însoțesc vorbele cu un gest vag. Gata cu toate: cu exercițiile de memorie, cu toate încercările astea de a-mi imagina ce a simțit Therese. In cele din urmă, am înțeles. Pentru voi nu contează dacă suni sau nu Therese. Nu vreți decât să cred că sunt ea. Nu mă mai las manipulată.

Mitch scutură din cap.

- Scumpa mea, ai luat un *drog.* Se uită la mine, apoi își privește din nou picioarele. Dacă ai fi luat LSD și l-ai fi văzui pe Dumnezeu, n-ar fi însemnat că ți s-a arătat cu adevărat. Nimeni nu încearcă să te manipuleze, noi încercăm să *înlăturăm efectele* manipulării.

- Astea-s minciuni, Mitch. Continuați să vă purtați, cu toții, ca și cum aș fi schizofrenică, ca și cum n-aș știi ce e real și ce nu. Ei, o parte a problemei este că sunt cu atât mai derutată cu cât stau mai mult de vorbă cu doctorul Mehldau, aici de față.

Alice suspină.

Doctorul Mehldau întinde mâna, s-o liniștească, dar are ochii ațintiți asupra mea.

- Terry, tatăl tău încearcă să-ți spună că, deși te simți ca o altă persoană, avem de-a face cu un *sine al tău,* care a existat înainte de a lua drogul. Un sine care există și acum.

- Da? Ii știi pe toți oamenii afectați de o supradoză din cartea ta, care spun că s-au „recuperat" pe ei înșiși? Poate că au numai *impresia* că și-au regăsit vechile euri.

- E *posibil,* spune ea. Dar nu cred că se mint pe ei înșiși. Au ajuns să-și accepte acele părți ale sinelui care s-au pierdut, sa-și accepte rudele pe care le-au lăsat în urmă. Sunt oameni ca tine. Mă învăluie în privirea standard, plină de îngrijorare, pe care o capătă doctorii odată cu diplomele. Chiar vrei să te simți ca o orfană pentru tot restul vieții tale?

- Poftim?

Din senin, ochii mi se umplu de lacrimi. Tușesc ca să-mi dreg glasul și lacrimile continuă să-mi curgă, până când mi le șterg cu brațul. Mă simt de parcă aş fi fost înjunghiată pe la spate.

- Hei, ia te uită, Alice, exact cum ți se întâmplă ție, spun.

- E firesc, zice doctorul Mehldau. La spital, când ți-ai revenit, te-ai simțit complet singură. Ca o persoană căzută în dizgrație, fără familie, fără prieteni. Și încă te mai afli pe același drum. In multe privințe, nu ai nici măcar doi ani.

- Ești *al naibii* de bună, îi spun. La asta chiar că nu mă așteptam.

- Te rog, nu pleca. Să...

- Nu-ți face griji, încă nu plec.

Sunt lângă ușă, îmi iau din cuier geanta de umăr. Îmi afund mâna într-unui dintre compartimentele ei și scot broșura.

- Știi ceva despre asta?

Alice deschide gura pentru prima oară.

- Oh, scumpa mea, nu...

Doctorul Mehldau mi-o ia din mână, încruntându-se. Pe copertă e fotografia artistică a unui adolescent zâmbitor, îmbrățișându-și părinții care răsuflă ușurați. Ea se uită la Alice și la Mitch.

- Vă gândiți să apelați la asta?

- E bățul lor, doctore Mehldau. Dacă nu reușești să le rezolvi problema, sau dacă eu renunț, *poc.* Știi ce se petrece acolo?

Ea dă paginile una după alta, se uită la fotografiile barăcilor, la cursa cu obstacole, la coliba cea mare, unde niște copii ca mine sunt angajați în „ședințe intense de grup cu consilieri calificați", care încearcă să-i ajute să-și „recapete adevăratele identități*, Clatină din cap.

- Modul lor de abordare e diferit de al meu...

- Nu știu, doctore. *Modul lor de abordare* seamănă al naibii de bine cu „recuperarea" ta. Trebuia să ți-o arăt, m-ai făcut sa răspund la tratamentul tău pentru o vreme. Toate exercițiile alea de vizualizare? Am ajuns atât de bună încât pot să vizualizez până și lucruri care nu s-au întâmplat niciodată. Fac pariu că, în mintea ta, mă vezi stând chiar în capul Theresei.

Mă întorc spre Alice și Mitch.

- Trebuie să luați o hotărâre. Programul doctorului Mehldau e un fiasco. Așa că, mă trimiteți sau nu în tabăra de spălare a creierului?

Mitch și-a cuprins soția cu brațul. In mod surprinzător, ea nu plânge. Mă privește cu ochi mari, se holbează la mine ca la o străină.

Pe tot drumul de întoarcere de la Baltimore plouă, plouă și când ne oprim în fața casei. In lumina orbitoare a fulgerelor, eu și Alice alergăm către treptele verandei. Mitch așteaptă până când Alice descuie ușa și intrăm în casă, apoi demarează, îndepărtându-se.

- Face des asta? o întreb.

- Ii place să conducă când e întors pe dos.

- Oh.

Alice umblă prin toată casa, aprinzând luminile. O urmez în bucătărie.

- Nu-ţi face griji, o să-şi revină. Deschide frigiderul şi se apleacă. Pur şi simplu, nu ştie cum să procedeze cu tine.

- Atunci înseamnă că vrea să mă trimită în tabără.

- Oh, nu e vorba despre asta. Pur şi simplu, n-a mai avut un copil care să-1 înfrunte.

Aduce pe masă un platou de plastic.

- Am făcut un tort de morcovi. Vrei să scoţi tu farfurioarele?

E o femeie atât de scundă! Când stăm faţă în faţă, nu-mi ajunge decât până sub bărbie. In creştet i s-a rărit părul, pare încă şi mai rar acum, când e ud de ploaie, iar pielea capului îi e roz.

- Nu sunt Therese. N-o să fiu niciodată Therese.

- Oh, ştiu, zice ea, pe jumătate suspinând.

Şi o ştie într-adevăr. I-o pot citi pe chip.

- Dar semeni atât de mult cu ea.

Râd.

- Pot să-mi vopsesc părul. Poate şi să-mi fac o operaţie estetică, la nas.

- N-ar avea nici un efect, aş continua să te recunosc.

Scoate capacul şi îl aşază alături de platou. Tortul e o roată acoperită cu o glazură ce pare groasă de un centimetru. Morcovii par nişte lumânări în miniatură şi îi conturează marginea.

- Oau, ai făcut-o înainte să plecăm? De ce?

Alice ridică din umeri, apoi începe s-o taie. întoarce cuţitul pe o parte şi îi foloseşte lama ca să ridice o bucată imensă, triunghiulară, pe care mi-o pune în farfurie.

- M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de ea, într-un fel sau altul.

Îmi aşază farfuria în faţă şi mă atinge uşor pe braţ.

- Ştiu că vrei să te muţi în altă parte. Ştiu că s-ar putea să nu te mai întorci niciodată.

- Nu din cauză că...

- N-o să te oprim. Dar, oriunde te-ai duce, o să rămâi în continuare fiica mea, indiferent dacă asta îți place sau nu. N-ai cum să hotărăști cine să te iubească.

- Alice...

- Șșt. Mănâncă-ți prăjitura.